

MARTA ALÒS || VIURE PER VEURE

Jo us acuso

La decisió del Tribunal Constitucional d'Espanya (TC) que accepta a través del recurs del Govern espanyol, socialista, d'esquerreres i progressista (?), contra la nostra llei de consultes populars aprovada al Parlament durant la passada legislatura és una altra prova incontestable que Catalunya continua tenint un problema i que aquest problema es diu Espanya. Desconec de quina manera la definirien els psiquiatres, ni quin seria el diagnòstic, però l'aversion angiosa i obsessiva, de caràcter patològic, que té Espanya amb l'existència tossuda de Catalunya s'assembla força a una fòbia. Una patologia, insana com totes, que arriba als extrems hilarants de no adonar-se que, ofegant la seva víctima (Catalunya), està deixant sense respiració una part d'aquesta Espanya que, de boca enfora, presumeix defensar. Passen les dictadures, passen les guerres, passen les democràcies, però Espanya segueix entestada a seguir-nos dient que l'any 1714 ens va guanyar en camp de batalla i que té dret a fer el que vulgui amb el seu botí de guerra. I ens ho fa saber sempre que en té l'oportunitat. "Jo mano i tu obeeix" és la relació que volen mantenir perquè creuen que és la justa, la que els pertoca per dret de conquesta.

Passen les guerres, però Espanya segueix entestada a seguir-nos dient que l'any 1714 ens va guanyar

Només cal que us llegiu *El llibre negre de Catalunya*, de l'historiador Josep M. Ainaud de Lasarte per tenir un tastet de com és de preocupant aquesta obsessió malaltissa per anihilar una manera de ser i de fer. Repassant hemeroteca, és interessant llegir l'informe, més llarg que un dia sense pa, que, a principis del 1957, l'alcalde de Sabadell, Josep Maria Marcet, adreça a Franco per constatar que els greuges vénen de lluny i que els d'ara són unes quantes gotes en un vas que fa anys que està sobreixint. A l'informe, l'alcalde Marcet diu que la vaga de tramvies de Barcelona no és una manifestació de comunisme, de separatisme o de democràcia, sinó una reacció de sentiments ferits, principalment per raons econòmiques, perquè no estava bé que el tramvia fos més car a Barcelona que a Madrid. Us recorda alguna cosa això? Any 2011: el cost per quilòmetre del tren d'alta velocitat de Barcelona a Madrid és un 10% més car que el de Valladolid a Madrid, un 27% més car que el de Màlaga i un 41% més car que el de Sevilla. I la llista d'en Marcet continua fins arribar al punt àlgid de la cartilla de racionament. Per la mateixa ració, els madrilenys pagaven per dia i persona: 13,55 pessetes. A Barcelona: 17,65.